

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání dne 26. července 2022 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Šulce a soudců JUDr. Jiřího Mádra a JUDr. Petra Vaněčka PhD. odvolání obžalované [REDACTED], roz. [REDACTED], narozená [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 10. března 2022 č.j. 2 T 26/2019- 1838, a rozhodl

takto:

K odvolání obžalované [REDACTED] se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu v celém rozsahu zrušuje a nově se rozhoduje tak, že obžalovaná [REDACTED] se podle § 226 písm. b) tr. řádu zprošťuje obžaloby Okresního státního zastupitelství v Trutnově, č. j. 2 ZT 117/2018-61, ze dne 12. 2. 2019, pro skutek spočívající v tom, že:

dne 31. března 2015 ve [REDACTED], okres [REDACTED], v postavení členky výboru Tělovýchovné jednoty [REDACTED], IČ [REDACTED] (dále též „TJ“), porušila povinnost, stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov Tělovýchovné jednoty [REDACTED] vydaných dne 28. 1. 2010 a ukládající řádnému členu uvedené TJ šetřit, chránit a zvelebovat majetek, který slouží TJ k zabezpečení její činnosti, a to tím, že veškerá jednání ohledně prodeje dále uvedených nemovitostí v majetku Tělovýchovné jednoty [REDACTED] ponechala zcela na [REDACTED], který v té době vykonával funkci předsedy uvedené TJ, sama nečinila žádné kroky ke zjištění obvyklé ceny předmětných prodávaných nemovitostí, ani se nezajímala o to, jakým způsobem byla určena výše kupní ceny a zda byl tento prodej schválen příslušným orgánem uvedené TJ, čímž zcela rezignovala na povinnost jednat jménem Tělovýchovné jednoty [REDACTED] v souladu se shora uvedenou povinností pečlivě, s potřebnými znalostmi, v dobré víře s rozumným předpokladem, že jedná informovaně, a v obhajitelném zájmu uvedené TJ, v důsledku čehož dne 31. 3. 2015 podepsala jménem prodávající Tělovýchovné jednoty [REDACTED] [REDACTED] kupní smlouvu s kupující společností [REDACTED] a.s., IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], zastoupenou předsedou představenstva [REDACTED]. [REDACTED], na základě níž došlo k převodu vlastnického práva k pozemkům

- parc.č.st. [REDACTED] - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 296 m², jehož součástí je budova čp. [REDACTED],

- parc.č.st. [REDACTED] - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 804 m², jehož součástí je budova bez čp.,

- parc.č.st. [REDACTED] - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 82 m², jehož součástí je budova bez čp. a

- parc.č. [REDACTED] - ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 1 313 m², zapsaným na listu vlastnictví č. [REDACTED], vedeném v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrálního pracoviště [REDACTED], pro obec a katastrální území [REDACTED], za sjednanou kupní cenu ve výši 1 450 000 Kč, která byla uvedenou společností Tělovýchovné jednotě [REDACTED] uhrazena, přičemž takto jednala s vědomím, že podle čl. IX odst. 3 Stanov TJ se vyžaduje k platnosti a účinnosti právního úkonu, k němuž je třeba podle českého právního řádu písemná forma, nejméně dvou podpisů, a to předsedy či místopředsedy uvedené TJ a dalšího člena, a že připojením jejího podpisu na danou kupní smlouvu může v případě porušení povinnosti stanovené v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov vzniknout uvedené TJ majetková újma, kdy připojením jejího podpisu na zmíněnou kupní smlouvu tak došlo k prodeji shora uvedených nemovitostí za nepřiměřeně nízkou cenu, hrubě neodpovídající jejich hodnotě, která ve skutečnosti činila ke dni podpisu zmíněné kupní smlouvy částku 2 800 000 Kč, čímž způsobila Tělovýchovné jednotě [REDACTED], IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], škodu ve výši 1 350 000 Kč, čímž měla spáchat přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 tr. zákoníku, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená Tělovýchovná jednota [REDACTED], IČ [REDACTED], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou tím, že dne 31. března 2015 ve [REDACTED], okres [REDACTED], v postavení členky výboru Tělovýchovné jednoty [REDACTED], IČ [REDACTED], (dále též „TJ“), porušila povinnost, stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov Tělovýchovné jednoty [REDACTED] vydaných dne 28. 1. 2010 a ukládající řádnému členu uvedené TJ šetřit, chránit a zvelebovat majetek, který slouží TJ k zabezpečení její činnosti, a to tím, že veškerá jednání ohledně prodeje dále uvedených nemovitostí v majetku Tělovýchovné jednoty [REDACTED] ponechala zcela na [REDACTED], který v té době vykonával funkci předsedy uvedené TJ, sama nečinila žádné kroky ke zjištění obvyklé ceny předmětných prodávaných nemovitostí, ani se nezajímala o to, jakým způsobem byla určena výše kupní ceny a zda byl tento prodej schválen příslušným orgánem uvedené TJ, čímž zcela rezignovala na povinnost jednat jménem Tělovýchovné jednoty [REDACTED] v souladu se shora uvedenou povinností pečlivě, s potřebnými znalostmi, v dobré víře s rozumným předpokladem, že jedná informovaně, a v obhajitelném zájmu uvedené TJ, v důsledku čehož dne 31. 3. 2015 podepsala jménem prodávající Tělovýchovné jednoty [REDACTED] kupní smlouvu s kupující společností [REDACTED] a.s., IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], zastoupenou předsedou představenstva [REDACTED], na základě níž došlo k převodu vlastnického práva k pozemkům
- parc.č.st. [REDACTED] – zastavěná plocha a nádvoří o výměře 296 m², jehož součástí je budova čp. [REDACTED],
 - parc.č.st. [REDACTED] - zastavěná plocha a nádvoří o výměře 804 m², jehož součástí je budova bez čp.,
 - parc.č.st. [REDACTED] – zastavěná plocha a nádvoří o výměře 82 m², jehož součástí je budova bez čp., a

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

- parc.č. [REDACTED] – ostatní plocha, sportoviště a rekreační plocha o výměře 1.313 m², zapsaným na listu vlastnictví č. [REDACTED], vedeném v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrálního pracoviště [REDACTED], pro obec a katastrální území [REDACTED], za sjednanou kupní cenu ve výši 1.450.000,- Kč, která byla uvedenou společností Tělovýchovné jednotě [REDACTED] uhrazena, přičemž takto jednala s vědomím, že podle čl. IX odst. 3 Stanov TJ se vyžaduje k platnosti a účinnosti právního úkonu, k němuž je třeba podle českého právního řádu písemná forma, nejméně dvou podpisů, a to předsedy či místopředsedy uvedené TJ a dalšího člena, a že připojením jejího podpisu na danou kupní smlouvu může v případě porušení povinnosti stanovené v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov vzniknout uvedené TJ majtková újma, kdy připojením jejího podpisu na zmíněnou kupní smlouvu tak došlo k prodeji shora uvedených nemovitostí za nepřiměřeně nízkou cenu, hrubě neodpovídající jejich hodnotě, která ve skutečnosti činila ke dni podpisu zmíněné kupní smlouvy částku 2.800.000,- Kč, čímž způsobila Tělovýchovné jednotě [REDACTED], IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], škodu ve výši 1.350.000,- Kč. Toto jednání bylo kvalifikováno jako přečin porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti podle § 221 odst. 1 tr. zákoníku a obžalovaná byla odsouzena podle § 221 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu 1 roku a 3 měsíců. Dále bylo rozhodnuto tak, že podle § 229 odst. 1 tr. řádu poškozená Tělovýchovná jednota [REDACTED], IČ [REDACTED], se sídlem [REDACTED], [REDACTED], odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná [REDACTED], prostřednictvím svých obhájců, v zákonné lhůtě odvolání, v kterém zejména namítá, že není naplněna subjektivní stránka trestného činu, protože se celého jednání nedopustila z hrubé nedbalosti.
 3. Krajský soud přezkoumal dle § 254 odst. 1 tr.ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k těmto závěrům:
 4. Předně je nutné konstatovat, že touto trestní věcí se krajský soud zabývá opakovaně. S ohledem na to, že původní rozsudek ve vztahu k obžalovanému [REDACTED] je v právní moci, bude se krajský soud nadále zabývat pouze výroky vztahujícími se k obžalované [REDACTED]. Již ve svých dřívějších rozhodnutích krajský soud zaměřil svoji pozornost zejména k tomu, zda je naplněna skutková podstata daného trestného činu, a to zejména ve vztahu k zavinění ze strany obžalované, tedy k tomu zda jednala z hrubé nedbalosti tak, jak je uvedeno v § 221 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto směru uložil opakovaně okresnímu soudu doplnit dokazování. Ten dostal svým povinnostem pouze částečně, a proto krajský soud v průběhu veřejného zasedání doplnil již provedené dokazování o nové výsledky obžalované [REDACTED] a ve smyslu § 213 tr. ř. provedl znovu jako důkaz stanovy TJ jednak ve spise již založené a jednak v den jednání předložené obhajobou. Zde je na místě konstatovat, že se jedná o totožné dokumenty. Krajský soud měl původně v úmysl doplnit i výsledky obžalovaného [REDACTED], tento se ale k jednání nedostavil a protože krajský soud dospěl k závěru, že nově doplněné dokazování je postačující proto, aby bylo ve věci rozhodnuto, bylo bez dalších návrhů stran dokazování ukončeno a ve věci byl vyhlášen nový rozsudek.
 5. Jak již bylo výše uvedeno, krajský soud danou věc projednává opakovaně. S ohledem na měnící se názory zejména dozorujícího státního zástupce, považuje za vhodné vrátit se k prvnímu ve věci vyhlášenému rozsudku a postupně některé momenty zdůraznit. Navíc krajský soud konstatuje, že nalézací soud převzal do napadeného rozsudku řadu argumentů uváděných státním zástupcem, včetně jejich odůvodnění, a proto považuje krajský soud za vhodné se těmito názory a argumenty zabývat blíže, tedy tak, jak je státní zástupce uvedl ve svých závěrečných návrzích.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

6. Ve své závěrečné řeči dne 23.6.2020 státní zástupce mimo jiné ve vztahu k obžalované [REDAKCE] uvedl, že sama nečinila žádné kroky ke zjištění obvyklé ceny předmětných prodávaných nemovitostí, ani se nezajímala o to, jakým způsobem byla určena výše kupní ceny, čímž zcela rezignovala na povinnost jednat jménem TJ [REDAKCE] v souladu se shora uvedenou povinností stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov, pečlivě, s potřebnými znalostmi, v dobré víře s rozumným předpokladem, že jedná informovaně, a v obhajitelném zájmu uvedené TJ. Obžalovaná se zcela spolehla v tomto směru na obžalovaného [REDAKCE], aniž by si nechala předložit nějaké relevantní podklady ohledně hodnoty prodávaných nemovitostí v majetku TJ [REDAKCE]. Její tvrzení z přípravného řízení o tom, že byla v realitní kanceláři [REDAKCE] ve [REDAKCE], kde zjistila cenu za metr čtverečný a v podstatě to souhlasilo s tím, co si zjišťoval obžalovaný [REDAKCE], a že v té realitní kanceláři byl nějaký muž, jehož jméno nezná, kterému řekla, o jaké pozemky se jedná, ten se podíval do nějakých tabulek a cenu jí zdarma hned řekl, je dle státního zástupce zjevně účelové a nevěrohodné. V této souvislosti je nutné odkázat na již zmíněné šetření policejního orgánu mj. i v této realitní kanceláři s negativním výsledkem a na skutečnost, že stanovení ceny obvyklé těchto nemovitostí bylo poměrně náročnou činností i pro oslovené znalce, zatímco pracovník realitní kanceláře jen letmo nahlédl do tabulek a měl o ceně jasno.
7. K tomuto považuje krajský soud za nutné konstatovat, že nebyl proveden žádný procesně způsobilý důkaz, který by vyvrátil tvrzení obžalované o návštěvě realitní kanceláře [REDAKCE], když jakési šetření policie za takový důkaz rozhodně považovat nelze. Akceptovat nelze ani názor na náročnost zjištění ceny nemovitostí příslušnými znalci, když je naprosto běžnou praxí, že pracovníci realitních kanceláří v místě sídla své společnosti znají natolik dobře situaci na trhu, že jsou schopni cenu alespoň přibližně odhadnout. Samozřejmě takto stanovenou cenu nelze v žádném případě považovat za směrodatnou, na druhou stranu ale nelze vytýkat obžalované, že by se o cenu vůbec nezajímala. K tomuto závěru vedou krajský soud i další skutečnosti níže uvedené.
8. Poté co byl krajským soudem zrušen následně vyhlášený rozsudek, bylo opět konáno hlavní líčení a dne 13. 7. 2021 státní zástupce ve své závěrečné řeči mimo jiné i k obžalované [REDAKCE] uvedl, že po doplnění dokazování v intencích zrušujícího usnesení odvolacího soudu má i nadále za to, že oba obžalovaní spáchali jednání, které je jim v obžalobě kladeno za vinu. V plném rozsahu se odkazuje na obsah své závěrečné řeči, kterou přednesl při posledním hlavním líčení s tím, že si v reakci na odůvodnění usnesení odvolacího soudu dovolí tuto řeč pouze doplnit o některé nově zjištěné okolnosti, příp. zdůraznit některé již dříve zjištěné skutečnosti. Dále mimo jiné konstatuje, že ve vztahu k obžalované [REDAKCE] odvolací soud odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu vydané v civilním řízení, v němž tento soud definuje pojem hrubá nedbalost. Zde je na místě připomenout, že se jedná o rozhodnutí krajského soudu sp.zn. 11To 256/2020 ze dne 8.12.2020 v němž krajský soud uvedl, že „připomíná rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 32 Cdo 2102/2017, dle kterého: „Hrubá nedbalost je vykládána jako nedbalost nejvyšší intenzity, která svědčí o lehkomyšlném přístupu škůdce k plnění jeho povinností, přičemž je zanedbán požadavek náležité opatrnosti takovým způsobem, že to svědčí o zřejmé bezohlednosti škůdce k zájmům jiných osob.“ Krajský soud si je plně vědom toho, že toto rozhodnutí bylo učiněno v jiném typu řízení, než je řízení trestní, přesto je ale toho názoru, že zde uvedená do určité míry odráží i stav v projednávané věci a uvedené lze na ni aplikovat.“ K tomuto státní zástupce uvedl, že pokud odvolací soud argumentuje rozhodnutím Nejvyššího soudu vydaným v civilním řízení, on odkazuje na rozhodnutí téhož soudu vydané v řízení trestním, v němž je řešen prakticky identický případ pachatele, který svým jednáním porušil uloženou povinnost postupovat při správě cizího majetku s péčí řádného hospodáře tím, že uzavřel jménem jím zastoupeného subjektu nevýhodné smlouvy, která mu byly předloženy druhou smluvní stranou, a to bez toho, aby si opatřil jakékoli relevantní informace, čímž zastupovaný subjekt zavázal k plnění, u něhož

nebylo možné odhadnout jeho rozsah ani potřebu jeho vykonání. Jedná se o usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 6. 2011, sp.zn. 5 Tdo 622/2011 a oním pachatelem byla osoba v postavení likvidátora obchodní společnosti. Dále státní zástupce cituje části odůvodnění tohoto rozhodnutí. Krajský soud považuje za vhodné podotknout, že tyto závěry jsou do jisté míry stejné, jako jsou u rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo 2102/2017. I to je důvod proč krajský soud z uvedeného rozhodnutí vycházel přesto, že bylo učiněno v jiném typu řízení. Krajský soud je dále toho názoru, že charakteristika některých pojmů, které jsou používány v různých oborech práva, má být pokud možno shodná a jejich výklad by se neměl zásadně lišit. Ve svém rozhodnutí sp. zn. 11To 251/2021 ze dne 2. listopadu 2021 se krajský soud vrací k výše uvedeným rozhodnutím Nejvyššího soudu a uvádí, že rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 5Tdo 622/2011-31 není k nyní projednávané věci zcela přílehavé. Uvedené rozhodnutí totiž řeší trestnou činnost osoby ve funkci likvidátora, tedy osoby nepochybně svými znalostmi a zkušenostmi překračující meze podobných vlastností obžalované, když dle názoru krajského soudu i posouzení uvedených vlastností má nepochybně vliv na rozhodnutí ve věci samé. Pokud je ale státní zástupce jiného názoru, bylo zcela v jeho možnostech předložit okresnímu soudu důkazy, kterými své přesvědčení doloží. K ničemu takovému ale nedošlo a krajský soud tedy úvahy státního zástupce považuje pouze za domněnky.

9. Státní zástupce dále uvedl, že podstatou oné péče řádného hospodáře je povinnost toho, kdo má takto jednat, jednat informovaně, s potřebnými znalostmi, v dobré víře s rozumným předpokladem, že jedná informovaně, a v obhajitelném zájmu subjektu, který zastupuje, což obžalovaná vzhledem ke svému naprosto povrchnímu přístupu k podpisu obou kupních smluv, kdy se v dané záležitosti bez dalšího zcela spolehla na obžalovaného [REDAKCE], zjevně nesplnila. Ze strany obžalované se tak dle státního zástupce jedná bez jakýchkoli pochybností o zjevnou bezohlednost k zájmu na ochraně majetkových práv, jak předpokládá ustanovení § 221 trestního zákoníku. Právě těmito otázkami se krajský soud zabýval v průběhu doplňujícího výsledku obžalované v průběhu veřejného zasedání. Je vcelku logické, že si obžalovaná s ohledem na časový odstup nepamatovala bližší okolnosti celé věci, z jejího postoje a projevu je ale zcela zřejmé, že byla vedena nejlepšími úmysly ve vztahu k pomoci TJ, aby tato mohla dál vykonávat svoji činnost. K tomu je na prvním místě nutné uvést, že obžalovaná zcela zřejmě pokračuje v rodinné tradici dobrovolné práce v TJ v oddíle kanoistiky a hokeje. Sama uvedla, že je členkou TJ od svých 10 let a ve volném čase nic jiného nedělá. Proto ji velmi ranil stav, kdy se TJ dostala ne svoji vinou (zde je dána souvislost s obecně známými událostmi kolem společnosti Sazka a drastickému snížení příspěvků do amatérského sportu) do dluhů a zcela reálně hrozilo pozastavení činnosti. Právě proto se snažila tento stav zvrátit a logicky za jedinou možnost považovala prodej nepotřebné, příp. v dezolátním stavu se nacházejících nemovitostí, z majetku TJ tak, aby jejich ztráta neohrozila chod TJ, ale pomohla alespoň částečně uhradit dluhy, které TJ měla a které by mohly vést až k její likvidaci. Takového stanovisko a vztah k TJ krajský soud nemůže hodnotit jako státní zástupce, tedy tak že obžalovaná nejednala v obhajitelném zájmu. Navíc není pravdou, že by jednala povrchně, když znala nemovitosti, které byly prodávány, znala jejich stav a věděla, že jsou v záplavové zóně, což vše má dle názoru krajského soudu nepochybně vliv na jejich cenu. Navíc jak již výše uvedeno nelze vyloučit ani to, že se na cenu nemovitostí informovala.
10. Ohledně vlastností, zkušeností, znalostí a okamžitému stavu obžalované státní zástupce uvedl, že k nim by bylo na místě přihlížet až za situace, kdyby si obžalovaná alespoň nějaké podklady k hodnotě prodáváných nemovitostí zajistila a pochybila při jejich vyhodnocení. To se ale dle státního zástupce v daném případě nestalo, obžalovaná v dané věci naprosto selhala na celé čáře a nezabránila prodeji nemovitostí v majetku TJ [REDAKCE] hrubě pod jejich skutečnou hodnotou, byť připojení jejího podpisu na předmětných kupních smlouvách bylo podle stanov této TJ vyžadováno nepochybně jako pojistka proti tomu, aby takováto situace poškozující majetková práva této TJ nevznikla.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

11. S tímto názorem se nemohl krajský soud v žádném případě ztotožnit. Vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav obžalované jsou dle názoru krajského soudu neoddiskutovatelnou součástí jejího jednání, uvažování a musí být hodnoceny v celém kontextu jednání obžalované, a to zvláště za situace, kdy jak státní zástupce, tak i okresní soud uzavírají, že obžalovaná jednala nedbalostně, a to z hrubé nedbalosti. Samostatnou otázkou jsou Stanovy TJ a jejich posouzení. Přes jejich značné nedostatky, a to právě ve vztahu k majetku TJ, lze poměrně jednoznačně říci, že jen těžko z nich lze dovodit, proč měl být na prodejní smlouvě ještě jeden podpis. Výklad státního zástupce je jistě možný, rozhodně ale nemusí být jediný a bezpodmínečně správný. Tuto okolnost tak rozhodně nelze přisuzovat obžalované k tíži.
12. V závěrečné řeči v hlavním líčení konaném dne 10.3.2022 státní zástupce poměrně podrobně rozebral své stanovisko k dané věci, kdy z větší části zmiňuje již výše uvedené. Navíc ale uvádí, že v případě, že by obžalovaná měla být zproštěna viny, představovalo by takové rozhodnutí podle jeho přesvědčení i nebezpečný precedens pro posuzování jednání tzv. bílých koní, tj. jedinců účelově nastrčených do statutárních orgánů různých právnických osob, kterým by napříště ke splnění podmínek beztrestnosti jejich jednání, jímž došlo k neodůvodněnému snížení majetku jimi zastupované právnické osoby, postačovalo pouhé tvrzení, že uzavíraným smlouvám o převodu majetku nerozumí, neboť nemají odpovídající vzdělání a dostatečné znalosti a zkušenosti, a že tyto smlouvy uzavřeli v dobré víře, když se domnívali, že je to ku prospěchu jimi zastupovaného subjektu a že osoba nebo osoby, které jim uzavření takové smlouvy nabídlly nebo ji pro ně připravily, vyhlížely natolik solidně, že u nich žádný nekalý úmysl nepředpokládali. Dle názoru krajského soudu je takovýto přístup zcela nepřipustnou „analogií“, když trestná činnost tzv. bílých koní bývá právně kvalifikována zcela odlišně a v tomto směru je pak vedeno i dokazování. Skutek, kterého se měla obžalovaná dopustit, není rozhodně možné hodnotit jako jednání „bílého koně“, když obžaloba nepředložila žádný důkaz, který by alespoň částečně tento důkaz potvrzoval. Zde je na místě rovněž zdůraznit, že obžalovaná byla v dané době v pozici volené místopředsedkyně TJ, a proto se také stala druhou osobou podepisující smlouvu. Tzv. bílý koně navíc ve většině případů jednají pod příslibem zisku. Nic takového u obžalované ale zjištěno nebylo. Příměr státního zástupce tedy není vůbec na místě.
13. Pokud se týče samotného napadeného rozsudku, musí krajský soud připomenout závěr nalézacího soudu v předcházejících rozsudcích, kdy svůj závěr o vině obžalované okresní soud odůvodňoval mimo jiné i tím, že obžalovaná má jistě zkušenosti s prodejem nemovitostí. Tento závěr je ale nyní vyvrácen doplňující výpovědí obžalované, kdy dle nalézacího soudu vypověděla, že nikdy nevlastnila žádnou nemovitost a nebyla svědkem převodu nemovitosti nikoho z rodiny. Toto tvrzení není ničím zpochybňováno, stejně jako to, že k práci obžalované pro TJ nebyly žádné připomínky.
14. Napadený rozsudek, kromě výše rozebraných stanovisek státního zástupce, které do značné míry přebírá, zejména v bodě ad 14 velmi podrobně rozebírá jednání nyní již odsouzeného [REDAKCE]. Z tohoto odůvodnění lze učinit jasný závěr spočívající v tom, že to byl právě ods. [REDAKCE], kdo měl zajistit vypracování znaleckého posudku k ceně nemovitostí, což ale neučinil. V bodě ad 15 napadeného rozsudku je k obž. [REDAKCE] uvedeno, že celý prodej ponechala pouze na odsouzeném [REDAKCE] a právě v tomto spatřuje okresní soud doznání obžalované k trestné činnosti. Přitom je takový závěr přinejmenším zjednodušující. Dále se nalézací soud zabývá vztahem jednání obžalované a jednotlivých ustanovení Stanov TJ, zejména článků III a IX.
15. Jak z výše uvedeného vyplývá, obžalované [REDAKCE] je kladeno za vinu zejména to, že se nijak nezajímala o cenu prodávaných nemovitostí, vše že ponechala v dispozici odsouzeného [REDAKCE] a nenechala vypracovat znalecký posudek k ceně nemovitostí tak, jak bylo uloženo členskou schůzí TJ. Pokud se týče onoho znaleckého posudku, který měl být k ceně nemovitostí vypracován, tak na tomto staví závěry o vině jak státní zástupce tak i do značné míry okresní soud. Součástí spisového materiálu je a jako důkaz byl i proveden Zápis z členské schůze oddílů

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

TJ [REDAKCE] ze dne 5.1.2012, kde je konstatována špatná finanční situace TJ, kterou navrhl řešit tehdejší předseda TJ p. [REDAKCE] prodejem „Tenisového areálu“ na [REDAKCE] s tím, že zatím lze prodat pouze část pozemků, protože na budovách vázne zástavní právo [REDAKCE]. Dále je v zápise uvedeno, že cena pozemků bude stanovena podle znaleckého posudku. Tento zápis sám o sobě svědčí dle názoru krajského soudu o tom, že nejen obžalovaná [REDAKCE] neměla prakticky žádné zkušenosti s prodejem nemovitostí. V zápise totiž chybí jakákoliv přesnější specifikace nemovitostí, osoba, která případně povede jednání o prodeji, ponese za toto odpovědnost, stejně jako chybí případné projednání kupní smlouvy členskou základnou nebo jiným orgánem TJ. Toto vše svědčí o jasné nezkušenosti všech zúčastněných a jen těžko tedy lze obžalované vytýkat, že se neobrátila v daných otázkách na odborníky. Pokud se týče povinnosti vypracovat znalecký posudek, tato povinnost se zcela zjevně váže pouze k pozemkům a nikoliv budovám. Navíc tato povinnost je dána v rámci prodeje tenisového areálu, kterého se ale z větší části týká jiná, než dnes projednávaná smlouva. Je navíc zcela jasné, že se jedná o „cenu“ pozemků nikoliv o cenu prodeje, která mohla být nepochybně předmětem jednání, a nebylo povinností stran znaleckým posudkem stanovenou cenu akceptovat. Dále tato povinnost byla stanovena v roce 2012 a jen těžko ji tak lze vztahovat ke smlouvě uzavřené v roce 2015. V neposlední řadě tzv. nevypravování znaleckého posudku okresní soud nezahrnul do „pochybení“, kterých se měla obžalovaná dopustit tak, jak jsou tyto uvedeny ve skutku napadeného rozsudku. Zakládat tedy vinu obžalované na výše uvedené okolnosti dle názoru krajského soudu nelze.

16. Krajský soud dále vycházel při svém rozhodování ze skutkových zjištění, která učinil nalézací soud v napadeném rozsudku, a jsou součástí popisu skutkového jednání, kterého se měla obžalovaná dopustit. V samotném skutku je mimo jiné uvedeno, že dne 31. března 2015 ve [REDAKCE], okres [REDAKCE], v postavení členky výboru Tělovýchovné jednoty [REDAKCE], IČ [REDAKCE], (dále též „TJ“), porušila povinnost, stanovenou v článku III. odst. 8 písm. c) Stanov Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] vydaných dne 28. 1. 2010 a ukládající řádnému členu uvedené TJ šetřit, chránit a zvelebovat majetek, který slouží TJ k zabezpečení její činnosti, a to tím, že veškerá jednání ohledně prodeje dále uvedených nemovitostí v majetku Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] ponechala zcela na [REDAKCE], který v té době vykonával funkci předsedy uvedené TJ, sama nečinila žádné kroky ke zjištění obvyklé ceny předmětných prodávaných nemovitostí, ani se nezajímala o to, jakým způsobem byla určena výše kupní ceny a zda byl tento prodej schválen příslušným orgánem uvedené TJ, čímž zcela rezignovala na povinnost jednat jménem Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] v souladu se shora uvedenou povinností pečlivě, s potřebnými znalostmi, v dobré víře s rozumným předpokladem, že jedná informovaně, a v obhajitelném zájmu uvedené TJ, v důsledku čehož dne 31. 3. 2015 podepsala jménem prodávající Tělovýchovné jednoty [REDAKCE] kupní smlouvu s kupující společností [REDAKCE] a.s., IČ [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE], [REDAKCE], zastoupenou předsedou představenstva [REDAKCE].

17. Provedenými důkazy bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaná byla v době podpisu uvedené kupní smlouvy jednak členkou TJ a současně i jeho místopředsedkyní, tedy členkou výboru TJ. V příslušných stanovách TJ, platných v inkriminované době, jsou povinnosti členů výboru TJ uvedeny v článku VII odstavce 7. Zde však není o správě majetku ani zmínka. Rovněž tak není ve Stanovách TJ zmínka o tom, jakým způsobem lze zcizit majetek TJ, jaký postup je k tomu nutný a zda je případně nutné následné schválení některým z orgánů TJ. Nikde ve Stanovách TJ rovněž není stanovena povinnost místopředsedy jednat za TJ. Pouze v článku IX odst. 2 je uvedeno, že za TJ jejím jménem jedná výbor TJ, a to zpravidla prostřednictvím předsedy, místopředsedy, tajemníka a hospodáře. Rozhodně zde není nikde stanovena povinnost pro členy výboru spočívající v tom, že by jich mělo za TJ jednat v jedné věci víc, tak jak to předpokládá napadený rozsudek, kdy obžalovaná měla za situace, že celý prodej organizoval ods. [REDAKCE].

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

rovněž zjišťovat cenu prodáváných nemovitostí. Jedinou výjimkou je požadovaný počet podpisů na příp. smlouvě. Zřejmě z tohoto důvodu se napadený rozsudek dovolává pouze obecné povinnosti tak, jak je stanovena pro členy TJ. Podle názoru krajského soudu se toto pro závěr o vině obžalované jeví jako nedostatečné.

18. Na základě výpovědi obžalované před krajským soudem je rovněž možné učinit závěr, že se o cenu nemovitostí zajímala. V tomto bodě je sice její výpověď do značné míry rozporná, ona sama pak uvedla, že již s ohledem na časový odstup není schopna vypovědět bližší údaje, přesto musel krajský soud vzít v úvahu její tvrzení, že v době prodeje nemovitostí viděla nějaký posudek, kde byla cena stanovena. Přitom bylo prokázáno, že existuje posudek k hodnotě nemovitostí vypracovaný [REDAKCE] k žádosti kupující [REDAKCE] a.s. Je tedy na místě položit si otázku jak by se mohla obžalovaná o tomto posudku dozvědět? Podle názoru krajského soudu jsou v podstatě možné dva způsoby, buďto posudek viděla nebo jí o něm někdo (pravděpodobně ods. [REDAKCE]) musel říct. To ovšem znamená, že její výpověď o tom, že zhruba znala cenu pozemků je pravdivý a vede k jedinému možnému závěru, že se o cenu pozemků zajímala tak, jak i sama uvedla. Následně sice v hlavním líčení vypověděla odlišně, na tyto rozpory ale nebyla v dané době dotázána, navíc krajský soud měl možnost obžalovanou pozorovat během jejího výsledku ve veřejném zasedání. Na obžalované byla vidět značná nervozita zjevně vyvolaná tím, že se pro ni jednalo pro naprosto neobvyklou situaci. Navíc z chování a nonverbální komunikace bylo vidět, že obžalované lze jen velmi těžko podsouvat jakýkoliv zločinný úmysl.
19. Dle závěru krajského soudu tedy vůbec nic nebránilo tomu, aby obžalovaná celou věc ponechala v dispozici ods. [REDAKCE], když jak výše uvedeno, krajský soud dospěl k závěru, že se o cenu nemovitostí zajímala a celá věc jí rozhodně nebyla lhostejná. Zde je namístě připomenout její snahu po zajištění chodu TJ a zachování všech oddílů. Za této situace ale nelze hovořit o její zřejmé bezohlednosti k zájmům chráněným trestním zákoníkem. Naopak lze připomenout, že sama obžalovaná neměla z prodeje nemovitostí žádný profit. Stejně tak nebylo prokázáno a za celou dobu ani tvrzeno, že by chtěla ona sama zajistit nějakou výhodu jiné osobě. Jak sama uvádí a jak současně bylo prokázáno, jednala v zájmu zadlužené TJ, aby tato mohla dál pokračovat v plnění svých funkcí.
20. Na závěr považuje krajský soud za vhodné připomenout Stanovi TJ v článku VII odstavec 8, kde jsou uvedeny povinnosti kontrolní komise, kterou by měla mít TJ vytvořenu. Tato komise by měla mimo jiné i kontrolovat ekonomické a právní operace uskutečňované v rámci všech orgánů TJ a ustaveného aparátu. Z tohoto vcelku jednoznačně plyne, že to měli být právě členové tohoto orgánu TJ, kteří měli mít kontrolu nad projednávaným prodejem, což se ale zjevně nestalo. Následně není možné pouze na základě obecných povinností přenášet odpovědnost, dokonce trestní, právě na obžalovanou [REDAKCE]. Ta se ze subjektivního hlediska domnívala, že učinila vše, co v rozhodný okamžik považovala za nutné a co současně extrémně nevybočilo z obecného požadavku na zachování náležité opatrnosti.
21. Při zvážení všech těchto okolností dospěl krajský soud k závěru, že se sice skutek, jako takový stal, ze strany obž. [REDAKCE] ale není naplněna subjektivní stránka žalovaného skutku, když nelze dospět k závěru, že jednala v hrubé nedbalosti, a proto nezbylo než jmenovanou v plném rozsahu zprostit obžaloby.
22. V tomto smyslu pak muselo být rozhodnuto i o návrhu na náhradu škody.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE].

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4/ tr.řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1) písm. a) až l) nebo § 265b) odst. 2) tr.řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 26. července 2022

JUDr. Zdeněk Šulc v. r.
předseda senátu